

«Ότε δὲ πάλιν ἐν ἀγρῷ ποῦ θάλλει ἡ μυρσίνη, ποῦ τάνθη ἄρωμα σκορποῦν κι' ἀνθοβολοῦν οἱ κρίνοι, Δέσμην ποιήσας ἐξ αὐτῶν καὶ ὁσφρανθεὶς ἐκείνων τὸ ἄρωμα, ἠρώτησα ἐν ἐξ αὐτῶν τῶν κρίνων: «Τίς σ' ἔδωκε τὸ μύρόν σου, ὦ ἄνθος ἐρωτύλον, τὴν χάριν καὶ σεμνότητα τῶν ἀνθηρῶν σου φύλλων;» Κ' εὐώδες ῥίπτον ἄρωμα ὡς ἐμβόλημα ἀγάπης, μ' εἶπε, «Τὰ πάντα μ' ἔδωκε τοῦ Σύμπαντος ὁ Πλάσης.»

Ἀθήνησι, Μηνὶ Αὐγούστῳ 1887.

ΣΠΥΡ. Μ. ΠΡΕΒΑΙΝΑΣ.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὁ Σεβαστιανὸς ἔλαβε τὰ γατάκια, ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὰ ρίψῃ ἔξω κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς κ. Λουκίας, τὰ μετέφερε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κ. Κλάρας, εἰς τὸ ἀνώγιον, ὅπου εἶχεν εὐρυχωρίαν νὰ παίζειν. Οὕτω δὲ ἐπανῆλθεν ἡ ἡσυχία εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ ὁποία εἶχε τόσον διαταραχθῇ ἕνεκα τοῦ ὀργανόπαιδος καὶ τῶν γατακίων.

Τὰ πράγματα ἔμενον εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην μέχρι τῆς ἐπομένης πρωίας, ὅτε ὁ διδάσκαλος ὠδηγήθη κατὰ τὸ σῦνηθες εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου τὸν ἀνέμενε ἡ κ. Κλάρα μετὰ τῆς Χαΐδης.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀρχίσωσι τὸ σῦνηθες μάθημα ὁ κώδων τῆς αὐλοθύρας ἔκρουσε σφοδρῶς, ὁ δὲ Σεβαστιανὸς νομίσας ὅτι ἦτο ὁ κύριος Σήσμαν, ὁ πατὴρ τῆς κ. Κλάρας, ἔτρεξε δρομαίως διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ὅποια ὁμῶς ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν ἀντὶ τοῦ κ. Σήσμαν εὔρε τὸ ὀργανόπαιδον! «Δὲν μὲ λέγεις, τί ἐννοεῖς μὲ τὸ παιγνίδι τοῦτο, ἠρώτησεν ὁ Σεβαστιανός; Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ πῶς σημαίνουν τὰ κουδούνια τῶν οἰκιῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παληόπαιδο!»

«Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴδω τὴν κ. Κλάραν, ἐφώνησε τὸ παιδίον.

«Σὺ, μάγγα θέλεις νὰ ἴδῃς τὴν κ. Κλάραν; καὶ τί δουλειαὶς ἔχεις σὺ μὲ αὐτήν!

«Μὲ χρεωστεῖ ἐν φράγκῳ, εἶπε τὸ παιδίον.

«Μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου, ἔξεφώνησεν ὁ Σεβαστιανός. Πῶς ξεῦρεις κατὰ πρῶτον λόγον ὅτι ὑπάρχει μία τοιαύτη κ. Κλάρα;

«Τῆς ἔδειξα τὸν δρόμον χθὲς εἰς τὸν μεγάλον πύργον διὰ μισὸ φράγκῳ, καὶ τὴν ἔφερα πάλιν ὀπίσω ἕως ἐδῶ διὰ ἄλλο ἥμισυ, ὥστε μὲ χρεωστεῖ ἐν φράγκῳ.

«Ἀνοησίαις! ἔξεφώνησεν ὁ Σεβαστιανός. Ἡ κυρία Κλάρα ποτὲ δὲν περιπατεῖ ἔξω, οὔτε ἐντὸς τῆς οἰκίας ἡμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ. Δεῖξέ μου

λοιπὸν τὴν ῥάχιν σου, διὰ νὰ μὴ σὲ ξυλοφορτώσω.

«Σὲ λέγω, ὅτι χθὲς τὴν εἶδον καὶ τὴν ὠδήγησα εἰς τὸν μεγάλον Πύργον καὶ ὀπίσω ἐδῶ—θὰ σοῦ πῶ δὲ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ της.—Εἶναι κοντὴ καὶ μελαγχρινὴ καὶ ἔχει κοντὰ μαλλιά κρικελά, μάτια μαῦρα καὶ μπροσθὲλαν κεραμιδιωτὴν—δὲν ὁμιλεῖ ὅπως ἡμεῖς ὁμιλοῦμεν.

«Ἄ! Ἄ! ἔξεφώνησεν ὁ Σεβαστιανός—αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία Δεσποινούλα! Ἔλα μέσα—Στάσου ἐκεῖ καὶ ἀφοῦ σὲ φωνάξω καὶ ἐμβῆς εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὐθὺς ν' ἀρχίσῃς νὰ παίζῃς τὸ ὄργανόν σου—αὐτὸ θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ τὴν κ. Κλάραν.»

Ταῦτα εἰπὼν διηυθύνθη πρὸς τὸ σπουδαστήριον καὶ εἰδοποίησε τὴν κ. Κλάραν, ὅτι εἰς τὴν αὐλὴν ἦτο ἐν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ τῆς εἴπῃ κατὰ τι. «Ἄς ἔλθῃ ἀμέσως, εἶπεν ἡ κυρία Κλάρα, ἡ ἔχεις καμμίαν ἀντίρρησην εἰς τοῦτο, διδάσκαλε;»

«Καμμίαν,—εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἀπῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη τὸ ὀργανόπαιδον καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ παίζῃ.

Τὴν πρωίαν ταύτην ἡ κυρία Λουκία ἦτο πολὺ ἐνησχολημένη εἰς τὰ τοῦ οἴκου καὶ δὲν ἔλαβε γνῶσιν τῶν διατρεξάντων, ὥστε ἐξαφνίσθη ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ ὀργάνου, καὶ ἀφῆσας τὴν ἐργασίαν της ἔτρεχεν εἰς σπουδαστήριον διὰ νὰ ἴδῃ τί ἔτρεχεν, φαντάσθητε δὲ τὴν ἐκπληξίν της ὅταν ἀνοίξασα τὴν θύραν εἶδε τὸ μὲν ὀργανόπαιδον παίζον τὸ ὄργανόν του, τὸν δὲ διδάσκαλον καθήμενον ἀναπαυτικὰ εἰς τὴν ἔδραν του καὶ τὴν κυρίαν Κλάραν καὶ Χαΐδην ἀκροαζομένας μὲ μεγάλην χαρὰν τὴν μουσικὴν.

«Παῦσε, παῦσε ἀμέσως—ἐβρόντησε τρέξασα πρὸς τὸ παιδίον· ἀλλὰ μόλις εἶχε κάμει δύο βήματα καὶ κατὰ τι ἐμπεδεύθηκεν εἰς τοὺς πόδας της, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ κάτω. Στακτερόν τι ζῶον εἶχε προσκολληθῇ εἰς τὸ φόρεμά της!—ἦτο χελώνη! Ἡ κυρία Λουκία, ἡ ὁποία ἐφοβεῖτο τὰς χελώνας περισσότερο ἀπὸ τὰ γατάκια, ἔκαμεν ἐν πῆδημα εἰς τὸν ἀέρα καὶ συγχρόνως ἐφώναξε, «Σεβαστιανέ, Σεβαστιανέ, τρέξε, τρέξε ἐδῶ!»

Τὸ ὀργανόπαιδον ἐσταμάτησεν, ἀκοῦσαν τὴν ἀγρίαν φωνὴν τῆς κυρίας Λουκίας καὶ ἰδὼν τὸν τρέμον της εἰς τὴν θέαν τῆς χελώνης.

Εἰς τὸν Σεβαστιανὸν ὅλη ἡ σκηνὴ ἐφάνη πολὺ γελοία—ὅθεν ἤρχισε νὰ γελά. Ἀλλὰ δὲν ἀπῆλause πολὺ τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην, διότι ἡ ἀγρία φωνὴ τῆς κυρίας Λουκίας τὸν διέταξε νὰ διώξῃ τὸ ὀργανόπαιδον μὲ τὴν χελώνην του.

«Δός του δὲ καὶ ἐν φράγχο διὰ τὴν κ. Κλάραν ἐπρόσθεσε, — καὶ ποτὲ πλέον νὰ μὴ φανῇ ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν.»

Ὁ Σεβαστιανὸς ἐξέβαλε τὸ παιδίον καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν. Οὕτως ἐπῆλθεν ἡσυχία εἰς τὸ σπου- δαστήριον, ὃ δὲ διδάσκαλος ἀνέλαβε τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον ἡ παρουσία τοῦ ὀργανοπαίδου εἶχε διακόψει.

Δὲν παρήλθον ὅμως ὀλίγα λεπτά καὶ ἄλλος κρότος ἠκούσθη εἰς τὴν ἐξώθυραν. Ὁ δὲ Σεβαστιανὸς παρουσιάσθη μὲ τὴν ἀγγελίαν ὅτι ἀν- θρωπὸς τις ἴστατο ἐξώθεν μὲ ἐν μέγα πανέριον, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν, ὅτι ἦτο διὰ τὴν κ. Κλάραν.

«Δι' ἐμέ! εἶπεν ἡ κ. Κλάρα ἐκστατική. Ἄς ἔλθῃ μέσα νὰ τὸν ἴδωμεν.»

Ὁ Σεβαστιανὸς ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον κρατῶν μέγα κάνιστρον ἐσκεπασμένον καὶ τὸ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. «Τελειώσατε τὸ μάθημά σας πρῶτον καὶ ἔπειτα βλέπομεν τί περιέχει τὸ πα- νέριον τοῦτο, — εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

Ἄλλ' ἡ μικρὰ Κλάρα, τῆς ὁποίας ἡ πε- ριέργεια εἶχε κορυφωθῇ, ἀφῆκε τὴν γραμματικὴν καὶ μὲ τόνον ἱκετευτικὸν εἶπε πρὸς τὸν διδάσκα- λον. «Ἡμπορῶ νὰ δώσω μίαν μόνην ματιὰν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κάνιστρού, μόνον νὰ ἴδω τί περιέχει, καὶ πάλιν ἐξακολουθοῦμεν τὸ μά-θημα;»

«Ἡ παράκλησίς σου, — εἶπεν ὁ διδάσκα- λος, — εἶναι, κατὰ τι λογική, διότι ἐν ὅσῳ ἡ προ- σοχή σου εἶνε ἐστραμμένη εἰς τὸ κάνιστρον...»

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του καὶ αἰφνης ἐπῆδθησαν ἐκ τοῦ κάνιστρού, ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα γατάκια καὶ ἀμέσως ἔτρεξαν εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις! Ἐν ἐπῆδθησεν εἰς τὸ ὑπόδημα τοῦ διδασκάλου, καὶ ἤρχισε νὰ δαγ- κάνῃ τὸ παντελόνι του, ἄλλο εἰς τοὺς πόδας τῆς κ. Λουκίας καὶ ἀνῆρχετο εἰς τὸ φόρεμά της, ἐνῷ ἄλλο ἐπῆδθησεν εἰς τὴν ἔδραν τῆς κ. Κλάρας. Ἀμέσως δὲ κατὰ τὴν συνήθειάν των ἤρχισαν νὰ γρατζουνίζουν καὶ μνιαουρίζουν ὅλα, ὥστε ἐπρο- ξένησαν μεγάλην σύγχυσιν.

Τὸ ἔξαφνον τοῦτο καὶ ἀπρόβλεπτον περιστατι- κὸν ἐπροξένησε μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὴν κ. Κλάραν καὶ τὴν ἔκαμε νὰ γελάῃ ἐγκαρδίως, ἐνῷ εἰς τὴν κ. Λουκίαν εἶχε τὸ ἐναντίον ἀποτέ- λεσμα. Κατ' ἀρχὰς ἐτρόμαξε καὶ ἔμεινε σιωπηλὴ ἐπὶ τινος στιγμῆς, κατόπιν ἐξηγριώθη καὶ ἤρ- χισε νὰ φωνάζῃ τὸν Σεβαστιανὸν καὶ τὴν Τι- νέντταν νὰ πάρουν τὰ κατηραμένα ἐκεῖνα ζῶα καὶ νὰ τὰ ρίψουν ἔξω.

Οἱ ὑπηρετὰι ἦλθον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ρίψουν τὰ γατάκια ἔξω, τὰ μετέφερον κατὰ διαταγὴν τῆς

κυρ. Κλάρας εἰς τὸ ἀνώγειον, ὅπου ὑπῆρχεν εὐρύ- χωρον δωμάτιον διὰ νὰ παίζουσ μὲ τὰ ἄλλα.

Τὸ ἐσπέρας, ἀφοῦ ἡ κυρία Λουκία ἀνέλαβεν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ τὴν ὀργὴν της πρὸς- ἐκάλεσε τὸν Σεβαστιανὸν καὶ τὴν Τινέντταν καὶ τοὺς ἔθεσεν ὑπὸ ἀνάκρισιν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦτο, ὅτι ἡ Χαϊδὴ κατὰ τὴν ἀπουσίαν της εἶχε προετοιμάσει ὅλα ταῦτα.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην προσεκάλεσε τὴν Χαϊδὴν, καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἐρωτήσῃ πῶς καὶ διατὶ εἶχε κάμει ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ἡ κυρία Λουκία ἤρχισε νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ, λέ- γουσα, «Διὰ σέ, Χαϊδὴ, μίαν τιμωρίαν ἡξέω, ἡ ὁποία δύναται νὰ σέ ἐγγίξῃ, διότι εἶσαι χω- ριστοκόριτσο, — θὰ σέ φυλακίσω εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ἐκεῖ μὲ τοὺς ποντικούς καὶ τὰς γουστέρας θὰ μάθῃς νὰ φέρεσαι εἰς τὸ ἐξῆς καλλίτερον.»

(ἀκολουθεῖ).

Οἱ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Μία ἀπὸ τὰς περιέργους καὶ ἐνδιαφερούσας σπουδὰς εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν εἶναι καὶ ἡ σύγκρισις τῶν ἔξων καὶ τρόπων ζῶων, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εἶναι ἐντελῶς διάφορος.

Οὕτω τὰ πτηνά, ὅταν παραβάλλωνται μὲ τοὺς ἰχθῦς παρέχουσιν ἀντικείμενα πρὸς σπουδαίαν σκέψιν. Εἰς ἕκαστον τούτων εὐρίσκομεν ἀθροίς- ματα καὶ οἰκογενείας, τὰ ὁποῖα ἔχουσι φύσεις καὶ κλίσεις σχεδὸν τὰς αὐτάς. Οὕτως ὁ γυψ καὶ ὁ καρχαρίας, τὰ παραδείσια πτηνά, καὶ οἱ ἀγ- γελοειδεῖς ἰχθῦς, ὅλα ἔχουσι κατὰ τι κοινόν. — Ὅλοι οἱ ἰχθῦς εἶναι ὠπλισμένοι κατὰ τινα τρό- πον, οὐχὶ πάντοτε καταφανῇ.

Οὕτως οἱ ἀνθρωπογάροι ἰχθῦς ἔχουσι κεκρυμ- μένον εἰς τὸ στόμα των ἐπτά σειρὰς ὀστέων ὀδόν- των — ἄλλοι ἔχουσι κέντρον — ἄλλοι ἔχουσιν ἀκάνθας, αἱ ὁποῖαι συνέχονται μὲ σάκκους περιέ- χοντας δηλητήριον. Ἡ τορπίλη ἔχει τὰς ἡλε- κτρικὰς αὐτῆς συσκευάς, ἄλλοι ὥς αἱ σηπιαί, καὶ οἱ ὀκτάποδες μελάνην, ἄλλοι εἶναι ὠπλι- σμένοι μὲ ξίφη, μὲ πρίονας, μὲ κουτάλας, κλπ. Οἱ ἰχθῦς οὗτοι μεταχειρίζονται τὰ ὅπλα ταῦτα οὐ μόνον πρὸς ἰδίαν ἑαυτῶν ὑπεράσπισιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπίθεσιν κατ' ἄλλων ἰχθύων, πολλάκις δὲ καὶ χωρὶς αἰτίαν καὶ χωρὶς ἀνάγκην φονεύ-ουσιν αὐτοὺς μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὐχαριστή-σωσι τὴν πρὸς τὸ καταστρέφειν κακὴν των κλίσιν, ὅπως πολλὰ παιδία κάμνουν καταστρέφοντα φυτὰ καὶ ἄνθη καὶ τυραννοῦντα μυῖγας καὶ ἄλλα μικρὰ ζῷα ἢ καὶ ἄλλα μικρότερα παιδία ἢ γράϊας καὶ γέροντας, ἀπλῶς, διότι εὐρίσκουν εὐχαρίστησιν εἰς τοῦτο.